

CVETJE

z vertov svetega Frančiška.

X. tečaj.

V Gorici, 1891.

9. zvezek.

O molitvi.

**Zakaj imamo moliti, in kako mora biti stanovitna
naša molitev.**

(Po P. de la Colombiere-u.)

Res je čudno slišati od toliko kristijanov, kateri se tožijo, da akoravno je Kristus obljubil, da bo vslišal vse njih molitve, jih venderle ne vsliši. Kaj pa mora biti temu vzrok? Gotovo ne to, za kar prosimo, ker Kristus je obljubil nas v vsem vslišati, rekoč: „Vse karkoli želite v molitvi, le verujte, da boste zadobili.“ Mark. 11. 24. Tudi nevrednost molečega ni vzrok, ako ne doseže z molitvijo, kar želi, ker zopet pravi Kristus: „Vsaki, kateri moli, zadobi.“ Mat. 7. 8. Torej, kje moramo iskati vzroka toliko nevspešnih molitev? Morda ker preveč ž njimi nadlegujemo Boga? Nikaker. Jaz sem prepričan, da je temu edini vzrok to, da mi od Boga premalo prosimo in tudi ne molimo dovolj silno. Jezus Kristus namreč nam je obljubil sicer, da nas bo v vsem vslišal; ali nam je predpisal tudi način, katerega se moramo pri molitvi služiti. Gdor ne moli tako, kaker hoče Kristus, ta moli zastonj. On pravi: „Iščite najprej kraljestvo božje in nje-

govo pravico, in tako vam bo vse dano.“ Mat. 6. 33. Obeden ti ne prepové, da želiš bogastvo in vse kar spada k temu da srečno in veselo živiš; ali te reči moraš želeti v njih redu, po gori rečenih besedah Kristusovih, in ako hočeš da te Bog vsliši, prosí ga najpred najpotrebniše reči, h katerim ti bo Bog dal tudi druge, manjše. Da je temu tako, te uči zgled Salomonov. Keder mu je Bog rekel, da naj ga prosi za vse karkoli želi, je Salamon prosil Boga samo modrosti, da bi ž njo mogel spolnjevati vse dolžnosti kraljevske. On ga ni prosil zakladov in pozemeljske slave, ker je bil prepričan, da se mora tako lepe prilžnosti poslužiti edino, da si pridobi pravih in edino velikih darov, in glej, s takim postopanjem je dobil od Boga ne samo, kar je želel, ampak tudi na kar ni niti mislil. „Ker si to želel in nisi prosil niti dolgega življenja niti bogastva, glej, sem ti storil po tvoji besedi. Ali tudi to, za kar nisi prosil, sem ti dal, namreč bogastvo in slavo.“ III. kralj. 3. 11, 13.

Ako Bog tako postopa, ne čudimo se nikaker našim nevspešnim molitvam. Res, človeku se smilijo neke osebe, ketere s toliko gorečnostjo dajejo miloščino, se postijo, božje poti obetajo, za sv. maše dajejo, da bi se jim dobro povspešile njih želje v telesnih potrebah in podjetjih. Kako so slepe, ker se je bati da ne bodo nič zadobile. Le delajte dobra dela, le postite se, hodite le na božje poti in dajajte za sv. maše, ali z namenom, da si izprosíte od Boga popolno spreobernenje, poterpežljivost, zaničevanje sveta in nenavezljivost na stvari. Ker mi ne prosimo Boga za najpotrebniše stvari, zato nas Bog ne vsliši in nam ne da časnih in telesnih, ker bi nam te brez onih večkrat škodile in nam v resnici tudi škodijo. Mi se vznemirjamo in tožimo čez Boga, kaker da ne bi bil zvest svojim obljubam; ali naš ljubi Bog raje poterpi naše tožbe in sitnosti, ko našo zadovoljnost ako bi nas vslišal v tem, kar nam bi škodilo.

Kar se je reklo o pozemeljskih in telesnih darovih katerih večkrat od Boga ne zadobimo, to gre tudi o časnih nesrečah za obvarovanje katerih ga prosimo. Nekedo pravi: „Jaz ne prosim Boga, da mi da bogastva; jaz bi bil zadovoljen da me reši iz mojega težkega položaja. Jaz ne maram za blago in slavo; jaz bi samo rad se znebil sramote, ketero mi delajo moji obrekovalci. Niti mi ni za veselje in sladkosti; ali rad bi se znebil bolečin, katerih ne morem več prenašati. Vže dolgo prosim in molim, da bi mi Bog pomagal, ali vse je zastonj.“ Ni se čuditi

takemu govoru; glej duša, ti terpiš notri veliko več kakor zunaj; zakaj torej ne prosiš Boga, da te reši notranjega terpljenja? Ako bi bil ti do zdaj molil v ta namen, bi te bil Bog vže rešil od obeh. Vboštvo služi v ponižanje tvojega prevzetnega duha; obrekovanje ti je potrebno, ker si preveč na svet navezan; bolezní krotijo tvoje neizmerno meseno poželjenje. Bog te ne bi ljubil, ako bi ti te križe vzel pred ko si nabereš te čednosti. Ako bi on videl, da hrepeniš po njih, bi ti jih tudi podelil in takrat ne bi več imel potrebe kaj družega prositi. Iz tega vidiš, da ti Bog nič ne da, ker ga premalo prosiš; on nam ne more dati tako malo, da bi nam ne škodil. Sicer pa pomni dobro, da ti ni prepovedano moliti za časne stvari, seveda zmirom s pogojem ako niso nasprotne božji časti in tvojemu zveličanju. Ker pa vslišanje takih prošenj malokedaj služi Bogu k časti in nam k zveličanju, zato se skoraj zmirom zgodi, da nas Bog ne vsliši, ker je premalo to za kar ga prosimo.

Sicer pa kako moraš moliti in Boga prav vsiliti da te v časnih potrebah vsliši? Moli tako-le: „O moj Bog, daj mi toliko bogastva da bo moje serce zadovoljno, ali pa mi vlij v serce toliko sovraštvo do njega da ga ne bom več želel! Reši me vboštva, ali mi je pa stori tako ljubeznjivo, da je bom nad vse zaklade tega sveta čislal. Reši me moje bolezni ali mi pa daj milost, da mi ona postane vir zadovoljnosti in veselja. Ti me moreš rešiti križa ali mi ga veš tudi polajšiti in posladiti. Ti moreš vgasniti ogenj, kateri me žge, ali moreš tudi storiti, ako ga vgasneš, da me bo hladil, kakor plameni babilonske peči. Jaz te prosim za eno ali drugo. Kaj mi je mari ako postanem srečen na en način ali na drugi. Ako postanem po bogastvu, ti hočem biti hvaležen na veke; ako pa po pomanjkanju vsega, je to čudež, kateri poveljuje še bolj tvoje sveto ime, in takrat ti bom še bolj hvaležen.“

To je molitev pravega kristijana; in veš kak posledek ima? Pervič boš zadovoljen sè vsem kar se ti more zgoditi; kaj družega pa želijo več tisti, ki hrepenijo po pozemeljskih zakladih, kakor zadovoljnost? Drugič ne boš samo zadobil eno ali drugo milost, temuč najberž ti bo Bog dal obe. Bog ti bo dal bogastvo in nenavezanost na nje, tako da ne boš v nevarnosti zgubiti Boga. On te bo rešil bolečin in ti vlil toliko željo k terpljenju, da si boš zaslužil brez križa, zasluge ketere ima človek ako poterpežljivo križ nosi. Z eno besedo on te bo vže tukaj

osrečil in ti dal pokusiti in spoznati ničnost vsake časne sreče, tako da ti ne bo škodila k zveličanju tvoja sreča. Kaj si moreš boljšega želeli? Prosi torej Boga zato, ali prosi ga tudi neprenehoma in se vso močjo, ker vzrok zakaj mi tako malo od Boga prejmemo, je tudi ker ga premalo časa prosimo.

Hočeš torej da te Bog vsliši? „Ne opešaj v molitvi“! Gdor kmalu konča molitev, temu manjka ali ponižnost ali pa zaupanje, in zato ne zasluži da ga Bog vsliši. Neki sv. cerkveni oče pravi: „Ako želiš biti vslišan, ne moli na zapovedujoč način. To bi pomenilo, kaker da zahtevaš da Bog sluša tvojo molitev kaker povelje. Kaj ne veš da je Bog zopern prevzetnim, in darežljiv ponižnim? Kako? Tvoj napuh se vzdiguje pri ponavljanju ene in tiste molitve? Kaj ni to pomanjkanje zaupanja na božjo dobroto, ako se tako hitro obupa nad vslišanjem molitve in se precej misli na odbitje, ako Bog počasi postopa?“

Duše kerščanske, dobro si zapomnite to resnico, katero bi rad vtisnil globoko v vaša serca! Gdor enkrat dobro in prav zapopade velikost božje dobrote, ta nigdar ne veruje, da ga Bog od sebe verže in da mu upanje skali. Jaz očitno povem da koliker več časa se Bog da prositi za kako milost, toliko več zaupanje moramo imeti, da nam jo bo Bog nazadnje podelil. Naše molitve so edino takrat brezvspešne, keder jih opustimo. Ako pa po enem letu molimo z enako gorečnostjo kaker v začetku, je gotovo da bomo zadobili, kar želimo. Poglej kako je to resnično. Sv. Monika je komaj čez šestnajst let z jokanjem in molitvijo dosegla spreobnjenje svojega Avgušтина; ali kako spreobnjenje! neizmerno več kaker si je ona mogla misliti! Avguštin je bil zapleten v nečistosti in brezverstvu; sveta mati je le želela, da bi se razuzdani mladenič pošteno oženil. No, kaj ji je pa Bog dal? Da se je njen sin celo vdal vzvišenemu življenju po evangelijskih svetih. Ona je prosila Boga, da bi njen sin mislil po kerščansko, Bog ga je pa postavil pastirja svoje črede, ga je posvetil v mašnika in škofa. Ako bi bila opustila molitve čez eno ali dve leti, posebno ko je videla da njen sin hodi od zmote v zmoto, od strasti v strast, da raste v vsem slabem od dne do dne, koliko bi bila škodovala Avguštinu, koliko tolažbe in veselja bi se bila oropala, in kolike dobrote iz Avguštinovega zgleda in nauka ne bi vživala naslednja stoletja!

Naposled še eno besedo tistim pobožnim dušam, ketere pred božjim oltarjem vzdihujejo in prosijo za neprecenljive duhovne

dobrote. O srečne duše, ker ste spoznale v svetosti Gospodovi ničnost vsega pozemeljskega! O pogumne duše, ketere stokaje pod jarmom svojih strasti, prosite da vas Bog reši grešnih nagibov! O goreče duše, užgane od hrepenenja ljubiti Boga in mu sveto služiti! O pobožne duše, ketere neprenehoma prosite Boga za spreobrnjenje ljubljenega soproga, sina ali prijatelja, prosim vas v imenu božjem: „Ne opešajte, ne opustite molitve, bodite stanovitne in nevtrudljive! Bog vam denes nič ne da, jutri vam bo pa vse podelil. Letos molite zastonj, k letu boste pa popolnoma vslišane. Ne mislite da je vaš trud zastonj. Bog šteje vsak naš zdihljej; po meri časa vaših molitev boste zadobile; ve si nabirate zaklad, kateri vas bo na enkrat obsul in izpolnil vse vaše želje. — Sicer pa, pobožne duše, spoznajte da vas Bog precej ne vsliši le zato, da vas k zmirom veči gorečnosti vname, kaker je storil z vbogo Kananejko. Delal se je, kaker da mu ni mari za njene molitve, celo zopernega in jeznega se jej je kazal ali v sercu je občudoval njeno zaupanje in ponižnost. „O skrita dobrota, kliče opat Gverik, s kako ljubeznjivostjo od sebe odvračaš te, ketere najraje vslišiš.“ Zatorej ne obupaj, o duša, temuč koliker bolj se ti zdi, da te Bog od sebe odvrača, toliko bolj bodi silna in stanovitna v molitvi. Nadleguj Bogu kaker Kananejka in mu ponižno reci: „Res je da ne zaslužim nič od tebe, ali prosim te po zasluženju tvojega Sina, da mi daš to, kar te prosim. Ako bi bila jaz bolj vredna sprejeti milosti od tebe, bi imel menj časti, ako bi mi je dal. Nevrednemu in nehvaležnemu izkazati se dobrega ni djanje pravičnosti; zato tudi jaz ne prosim tvojo pravičnost temuč tvojo miloserčnost.“ Bodi stanovitna v molitvi in celo ponižno sitna, in bodi gotova, da te bo Bog naposled vslišal in ti rekel presladke besede kaker enkrat Kananejki: „Velika je tvoja vera, naj se ti zgodi, kaker hočeš.“

Mat. 15. 28.

Življenje

tretjerednice svete Marije Frančiške od petih Jezusovih ran.

P. F. H.

XXI. POGlavJE.

O terdnem upanji sv. Marije Frančiške.

Upanje izvira iz vere. Lahko si mislimo torej, kako terdno je bilo upanje sv. Marije Frančiške, ker je bila tako živa njena vera. Njena zadovoljnost in enakodušnost, ki se ji je vsakedo čudil, veselost njenega obličja celo mej gerdim obrekovanjem in preganjanjem, vse to je izviralo iz trdnega zaupanja na Boga. Vsakedo je lahko spoznal, da je velika svetnica, ketere križi in težave ne store žalostne. Vznemirilo jo je le, če je videla, da se dela greh in Bog žali. Ko je šlo za njeno dobro ime, da, za njeno življenje, ni sama za svojo obrambo prav nič storila. Tudi ni hotela, da bi se bili drugi za njo potegovali. Delala se je, kaker bi o vsem nič ne vedela, ali pa je le rekla: „Naj delata svet in hudobni duh, kar hočeta; to me malo skerbi; da je le Bog z nami! Gospod je močnejši; le njega se nam je bati, ke bi bil proti nam!“

V stiskah in nadlogah se je vse k njej zatekalo. V vseh je umela obuditi zaupanje do onega Boga, „ki premore vse, in nas tako ljubi!“ „Zaupajte v Gospoda.“ prigovarjala jim je, — „nič se ne bojte; njegovo vsmiljenje nima meje. On je in nam ostane vedno dober oče, ki ne zaverže svojih otrok. Le pustite ga naj on skerbi. Vse hudo izhaja iz greha; zato je treba vedno zaupati v Boga in se ogibati priložnosti h grehu. Skerbno se ogibljimo greha; zakaj ke bi se hoteli brez lastnega zasluženja zveličati, bi bilo to prederzno zaupanie! Gospod pa je bogat vsmiljenja; poslal nam je svojega sinu; da, ravno zato nas je vstvaril, ker je njegovo vsmiljenje neskončno. — Po njem, po kervi Jezusa Kristusa, in po zasluženji preblazene device in svetnikov moramo in smemo upati večnega življenja. Delajte do-

bra dela in zaupajte na Boga. On nam je dober oče in pozna naše slabosti in potrebe bolj ko mi. Dobro ve, da brez njegove pomoči ničesar ne premoremo. Je pa tudi bolj pripravljen pomagati nam, kaker si mi moremo misliti.“

Kako natanko je to, kar je priporočala drugim, tudi sama spolnjevala, in kako je njeno serce in njeno upanje merilo edino na večne dobrote, katerih uživanje in imetje v Bogu je ravno namen kerščanskega upanja, kaže nam jasno vse njeno življenje. Vže v nežni mladosti je dobro poznala nečimernost in minljivost vsega posvetnega in mislila vedno le na smert. Pozneje si je izvolila spokorno obleko, namesto dobrot, ketere jej je ponujal svet. To obleko je nosila po zimi in po leti. V merzlem času je ni dovolj varovala mraza, ob vročini pa je bila zoperna njenemu nežnemu telesu. Do visoke starosti je uživala nočni počitek le na terdem ležišču, pokritem z ovčjo kožo, navadno le po dve uri. Še le v starosti, ko so jo napadale razne bolezni, kaker smo slišali, je na povelje svojega spovednika in zdravnika imela boljše posteljo. Poleg tega se je vedno bičala, navadno trikrat na teden do kervi. Tako se je tudi vedno postila. Če je semtertje zavžila nekaj kuhanega sočivja, je bilo to jako neokusno pripravljeno. Verh tega mu je primešala še pepela ali pa pelina. Tako so izpovedali oni, ki so bili vedno okoli nje! Z eno besedo v vsem svojim življenji je kazala, da zaničuje vse posvetno in hrepeni le po večnih, nebeških rečeh.

Svojemu duhovnemu vodniku je rekla pogostokrat: „Čemu sem še na svetu? Kaj delam tukaj? Vender mi zapovejte pod pokorščino, naj vmerjem!“ Tako malo strahu jej je delala misel na smert, še na tolažbo jej je bila; veselila se je, da bo združena z Bogom. Če je le slišala besedo „nebesa“, berž je bila kaker zamaknjena, in obličje jej je zažarelo od nebeškega veselja. O večnem zveličanji je govorila s tolikim zaupanjem, kaker bi ga vže uživala. Če je bila sama v svoji izbici, se je zatopila popolnoma v sladko misel na smert. Da bi si jo še bolj živo postavila pred oči, je vzela mertvaško glavo, vteknila jo v svojo redovno obleko in položila na posteljo. Ko je zagernila okna, da je bilo po izbi vse temno, prižgala je štiri sveče okoli postelje in pokleknila k znožju. Potem je poklicala svojo tovarišico Marijo Felico in jej veselo rekla: „Draga sestra, pridi in poglej! Marija Frančiška je mertva, sestra Marija Frančiška je vmerla!“ To je videl in poterdil tudi mašnik Pessiri.

Jeden najnavadniših zdihljejev, s katerim je svojega duha povzdigovala k Bogu, je bil: „Moj Bog, največa in nezmotljiva resnica! Upam od tebe toliko, koliker premoreš! Ti pa premoreš vse; zato tudi moje upanje nima meje!“

Kako je znala s prigovarjanjem v družih buditi upanje, paterjuje nam božji služabnik p. Bianki tako: „Pogostokrat sem se jej v raznih zadevah in stiskah priporočil. Znala mi je dajati serčnost z neko čeznaturno, božjo navdušenostjo, živo mi priporočevaje, naj pred Gospodom le vedno ponavljam besede: Zgodi se tvoja volja! — Te besede so prišle iz ust Marije Franciške tako ljubeznjivo in neka posebna milost je dihala iz nje, ko jih je izgovorila, da sem se čutil popolnoma potolaženega in bil pripravljen iz ljubezni do Boga vse terpeti.“

Zopet druga priča nam pripoveduje o njenem zaupanju tole: „Božja služabnica je bila od zaupanja na Boga tako navdana, da je je tudi v sercu družih budila, kar sem sam pogostokrat skusil. Ni se mi prigodila nobena nesreča, da bi je ne bil potožil svetnici. Pa dovolj je bilo, da sem videl njeno ljubeznjivo smehljajoče obličje, — in zginile so iz serca bridkosti in otožne misli. To so o svetnici pripovedovali tudi drugi in pripisovali njeni svetosti. Če je n. pr. slišala, da moje polje slabo kaže, rekla mi je: Le zaupajte na Gospoda! Blagoslovil vam bo to, kar je še ostalo; nikar ne dvojite o tem! Ljubite Boga, in skrbel bo za vas v tej meri, kaker bo veliko vaše zaupanje do njega. Tako se je tudi zgodilo; sledila je bogata žetev. Če sem jej pozneje pravil o tem vsmiljenji božje previdnosti, spodbujala me je k hvaležnosti do Gospoda in k novemu zaupanju, zakaj gdor na Boga zaupa, ne ostane brez pomoči.

Če so me zopet drugikrat navdajale dvojbe, ali bom zveličan po tolikih grehih, potolažila me je z nekoliko besedami. Navadno mi je rekla: Delajte dobro in zaupajte na Boga po zašluženji Jezusa Kristusa, njegove preblazene matere in vseh svetnikov, — in moje dvojbe so se polegale.

Pogostokrat je priporočala svojim obiskovavcem tudi tole: „Od tega sveta ne smemo nič želeiti in pričakovati. Kaj so dobrote tega sveta? Vse je nečimernost! Od denarja in imetja ne smemo pričakovati svoje sreče in blaženosti. Naše hrepenenje naj bo obrnjeno na nebeške dobrote. Tam imamo našo pravo domovino, ne tukaj. To življenje mine; le blaženost v nebesih ostane večno. Je sicer res, da nebesa silo terpe. Treba se je za

nje vsemu odpovedati, vse premagati in terpeti. Pa vse zatajevanje in trpljenje tega življenja je nič v primeri z nebeškim veseljem.

S takimi in enakimi besedami nas je učila zaničevati vse posvetno, in staviti vse naše upanje na Boga.

Njen spovednik p. Salvator nam pripoveduje tale zgled, ki kaže, kako je znala v družih buditi upanje na Boga. Necega dne je srečala svetnica, iz cerkve grede, neko svojih sorodnic, ki je bila vsa poterta, ker se njen bolni mož ni hotel spovedati in z Bogom spraviti, češ, da mu vse nič ne pomaga, ker bo pogubljen. Po pravici žalostna žena prosi božjo služabnico, naj poskusi ona pripraviti moža, da se spravi z Bogom. Do zdaj ga ni mogel nihče k temu pripraviti. Svetnica precej obljubi to storiti. Šla je le še domov iskat podobico matere božje „dobre pastarice.“ Pod tem imenom je naša svetnica posebno častila Marijo, kateri je v goreči molitvi priporočila svojega bolnega strica. Zdaj je šla brez odloga k bolniku in ga prijazno pozdravi. Ko bolnik zagleda božjo služabnico, katero je zelo spoštoval, reče jej na glas: „Marija Frančiška, tvoj stric je vže mertev!“

„Vmreti seveda moramo vsi popreje ali pozneje,“ odgovori svetnica. — „Ako bi mi gdo povedal, da mi je le še nekaj ur odločenih živeti, kaker Vam, skerbela bi, da opravi dobro spoved, in ne mislila bi na nič drugega, kaker le na večnost.“ — Ko bolnik sliši besedo „spoved“, jej reče: „Frančiška, jaz bom pogubljen; Bog mi ne bo več odpustil, za kazen moje nemarnosti!“

Svetnica mirno odgovori: „Bežite, bežite, kaj bote govorili o pogubljenji? Največe razžaljenje božje dobrote je misel, da nam noče ali ne more odpustiti vsacega greha. Jezus Kristus je prelil svojo kri za nas, da nas reši večnega pogubljenja; zato moramo vedno terdno upati, da bomo zveličani, če smo tudi še tako brezbožno živeli in storili tudi največe hudobije.“

Ko bolnik sliši te besede, še bolj obupno reče: „Za me je vse zastonj: jaz bom pogubljen!“ Zdaj vzame svetnica podobo matere božje, ter pravi: „Lejte stric, kaj sem vam prinesla!“ Potem prične govoriti sè živimi besedami o ljubezni, katero ima Marija do grešnikov in kako ljubeznjivo jih sprejema pod svoje varstvo in brambo, če se k njej zatečejo. Te priproste besede do solz ganejo bolnika. Hoče iti iz postelje, da bi kleče prosil Marijo, naj mu sprosi milost odpuščenja. Marija Frančiška pa mu to zabrani, češ, Marija usmiljena mati, dobro ve, kako zelo

je bolan; ona hoče le njegovo serce. Sè solznimi očmi prosi, naj pošljejo po spovednika, da se obtoži božjemu namestniku svojih grehov. Mej tem časom, ki mu ga je Bog še dal preživeti, prejel je večkrat še sv. zakramente in ostal stanovit in do konca. Ves vdan v božjo voljo je terpel bolečine. Najbolj so se pa temu čudili, da je zdaj rad videl mašnike poleg svoje postelje. Izdihnil je svojo dušo z očmi na Marijino podobo vpertimi, srečne smeriti. Ob smertnem boji mu je stala na strani svetnica. Tudi v vica-ah je ostal le malo časa, ker jih je svetnica zanj prestala.

Naj omenimo tukaj še enega velikodušnega sklepa, ki ga je storila božja služabnica in tudi zvesto deržala. Sklenila je, da tudi najpotrebnejšega živeža ne bo več prosila od ljudi, ampak izročila vso skerb božji previdnosti, ki toliko bolj skerbi za otroka, katerega so lastni stariši zaverгли, kaker uči sv. pismo. Gotovo je bil ta sklep dokaz njenega terdnega zaupanja na božjo previdnost, kaker tudi njene ljubezni do vboštva. Od druge strani pa je zopet lep dokaz, da Bog ne zapusti onih, ki nanj zaupajo. Božja previdnost jej je poslala vsmiljeno dušo, — gospoda Pessirija, ki je prav po očetovsko za njo skerbel do smerti.

XXII. POGlavLE.

O njeni goreči ljubezni do Boga.

Vse življenje sv. Marije Frančiške je bil sicer dokaz njene terdne vere in velikodušnega upanja. Pa še veliko lepše se v njenem življenji sveti sveta ljubezen. To plamtečo ljubezen, ki je rasla in napredovala do njene smerti, smo omenili že večkrat ko smo govorili o njeni pobožnosti do skrivnosti naše sv. vere. Zakaj vera in ljubezen se morete ravno tako malo ločiti, kaker svetloba in gorkota od ognja. Ta žar njene ljubezni je na njej zapazil sleherni, ki jo je opazoval mej molitvijo. To so občudovali tudi sv. možje one dobe. Naj omenimo le mašnika Antona Piččinija. Ta veliki božji služabnik ni še poznal Marije Frančiške. Ko jo je videl necega dne moliti kot mlado dekle v cerkvi sv. Lucije, ni se jej mogel dovolj načuditi. V svojej ponižnosti je rekel sam sebi: „Kaj? ta deklica ljubi našega Boga tako zelo! in jaz, — kake dokaze svoje ljubezni naj hočem dati Jezusu v najsvetejšem zakramentu?“ Od tega časa je božji služab-

nik pogostokrat obiskal to cerkev samo zato, da bi ga pogled in zgled naše svetnice vnmal k vedno bolj goreči ljubezni do Boga.

Marija Franciška je bila še komaj tri leta stara, ko je vže čutila v svojem sercu tolik žar svete ljubezni, da se je raznelo njeno telo. Ker ni mogla prenašati te telesne gorkote, je mater prosila, naj jej da kako hladilo. Ta sveti ogenj božje ljubezni je v njej gorel skozi 73 let; postajal pa je od leta do leta hujši. Častitljivi božji služabnik p. Bianki je najbolj znal, kako veliko stopinjo božje ljubezni je dosegla naša svetnica. Izrazil se je o tem tako: „Ljubezen, katero je imela Marija Franciška do Boga, je bila več ko velikodušna.“

En dar tega nebeškega ognja je bil „dar solza“, v katerih se je, rekel bi, od božje ljubezni hotela raztopiti. Drugi dar te božje ljubezni je bil ta, da je ni veselila posvetna družba in razgovori, ki bi jo bili odtezali od tega, po čemer je hrepenelo njeno serce. Zato je obernila govorjenje na kaj družega, da še niso zapazili, ali pa ga je pretergala in rekla: „Moj brat, sestra, ljubimo Boga; saj je vreden, da ga ljubimo. Oj, kako dober je pač Bog! On je poln usmiljenja do nas! Oblači in siti nas, čuje vedno nad nami in nas nigdar ne zapusti. Oj, kako dober gospod je Bog! Za-se ne zahteva ničesar od nas, — le dobro nam dela! Blager človeku, ki služi tako dobremu gospodu!“ — V premišljevanji te božje dobrote so jo zalile solze, obličje jej je zažarelo in vse telo se je vzdignilo od zemlje.

Zopet drugi pot je zdihovala: „O moj Bog, ljubim te; ljubim te bolj, kaker svoje življenje. O moj Bog, zakaj te ne spoznajo in ne ljubijo vse stvari? Rada bi preterpela najhujše terpljenje in dala svoje življenje, da bi te le ves svet spoznal in ljubil! Ali vsaj jaz bi te mesto družih rada ljubila, in tako nadomestila njih nehvaležnost! Da, moj Bog! želim, da bi te ljubili vsi ljudje! Oj, ke bi mogla v svoje serce združiti serca vseh ljudi, da bi samo tebe svojo največo dobroto ljubila! O da bi bilo moje serce peč ljubezni, tako velika, kaker ves svet, da bi te mogla ljubiti, moj Bog! . . . Oj, za Boga, nikar ne žalite Gospoda, ki je vreden le naše ljubezni!“

Pogostokrat so videli, da je imela roke razprosterte, kaker bi njen Zveličar stal vidno pred njo, in bi ga hotela objeti. Ob taki priliki je zdihovala: „Kako naj bi ne ljubila iz vsega serca svojega ženina, svoje edino veselje?“ — Po takih in enakih

zdihljejih so jo oblile solze, da ni mogla niti besedice več spregovoriti.

Najboljši in očitniši dokaz prijateljstva in ljubezni je, da ž njim, ki ga ljubiš, deliš veselje in žalost. Če vidiš svojega prijatelja v sreči in veselji, čutiš ž njim vred srečo in veselje. V križih in težavah čutiš tudi ž njim žalost. Pero ni zmožno popisati veselja, katero je čutilo serce naše svetnice, če je videla človeka, ki je Boga ljubil in mu z dobrimi deli delal veselje. Nasproti je v njenem sercu budilo največo žalost vse, kar je žalilo Boga, njeno največo dobroto. Zato bi bila rada hodila noč in dan po mestnih ulicah in klicala vsem brez prenehanja: „O, ljudje, o ljudje! ljubite Boga, zakaj on je vreden vaše ljubezni. Oj, nikar ga ne žalite! Zakaj delate to? Zakaj zlorabite njegovo dobroto?“ — Iz pokorščine ni smela tega storiti.

Ljubezen do Boga, katere je bilo polno njeno serce, umela je buditi tudi pri drugih z navdušenimi besedami, ki so jej bile lastne. — Necega dne je pocukala nekega redovnika, p. Mihaela, za plašč in mu rekla: „O dragi pater, ljubite Boga, ljubite Boga! zakaj on je neskončna dobrota, in vreden, da ga ljubimo.“ Pobožni redovnik, ki se je vže tako trudil, da bi Boga vedno bolj ljubil, zaverne jej prijazno: „Da, sestra Marija Frančiška, ti bi vso ljubezen do Boga sama zase rada ohrani! Zakaj tudi meni ne daš nekoliko od nje?“

„Dobro!“ dene na to svetnica, „če je temu tako, hočem prositi Boga, da postanete tudi vi deležni te ljubezni.“ In glejte, ko je pobožni redovnik po noči šel v cerkev, da opravi cerkvene molitve, je čutil v svojem sercu tolik ogenj božje ljubezni, da ni mogel na kaj drugega, kaker le na Boga misliti, le v njem je našel mir in zadovoljnost, dà, še povedati ni mogel, kar je čutilo njegovo serce. Zato je šel drugi dan k svetnici, ki ga je prijazno vprašala, kaker hitro ga je zagledala: „No, kako vam je všeč božja ljubezen?“ „Prav zelo!“ odgovori; „le pre-slaba je, moje serce hrapeni še po več!“

Sè svojim ognjevitim spodbujanjem, opominjevanjem in molitvami je vnela tudi v srcih grešnikov ljubezen do Boga ter jih pripeljala zopet na pravo pot. Mej drugimi neko žensko, ki je bila v pohujšanje vsej okolici, in pa nekega mladeniča, ki je celo njo samo zalezoval. Oba sta zapustila pot pregrehe in potem prav spokojno in spodbudno živela. Tako gorečnost za spreobnjenje grešnikov je kazala ob vsaki priliki. Pri tem je imela

bolj pred očmi razžaljenje božje, kaker nevarnost večnega pogubljenja, v kateri so bile take duše. Saj bi bila rada prelila svojo kri do zadnje kapljice, da bi bila le zabranila greh, ki je edino božje razžaljenje.

Pred vsem pa se kaže prava ljubezen do Boga v čistosti namena, le njemu samemu dopasti. In res je naša svetnica mislila le na to, da bi v vsem svojem dejanju in nehanju edino le Bogu dopadla, in to v največji meri, kar bi jej bilo mogoče. V to je porabila vsako priliko, ki se jej je ponudila. Vse svoje življenje ni mogla umeti, in je le stermela, da morejo ljudje počem drugem hrepeneti, kaker po Bogu. Vse pa, kar je pospeševalo božjo čast in mu delalo veselje, je bilo v njenih očeh veliko, imenitno. Vso božjo postavo je popolnoma in do pičice spolnjevala vže od otročjih let. Zato so terdili tudi vsi njeni dušni vodniki, da ves čas svojega življenja ni storila niti najmanjšega radovoljnega greha, kar celo v življenji svetnikov prav redkokrat nahajamo. Resnično! njeno 76 let dolgo življenje v toliki popolnosti je večji čudež božje ljubezni, kaker čeznatorni darovi, s katerimi je v tako obilni meri obdaroval Bog svojo zvesto služabnico.

Srečna plesavka.

Plemeniti in pobožni stariši so imeli hčer, ki ni obene reči bolj ljubila kaker ples. To hišo je kakšenkrate obiskal mašnik iz reda svetega Dominika. Nekega dne sta mu potožila oče in mati, da njih hči čez vso mero pleše in da je ne moreta po nobeni poti od plesa odverniti, kar jih pa zelo boli in skerbi. Kmalu potem se je pa prigodilo, da je govoril, tisti mašnik sam z njih hčerjo, ter je napeljal besedo na ples. Skušal jo je pregovoriti, da ne bi več plesala, in zato jej je rekel: „Povejte mi, blagorodna gospodična, kaj bi si zbrali, če bi imeli na zbiro, en teden se zderžati plesa, potem pa celo leto neprenehoma plesati; ali zderžati se plesa eno leto, potem pa celo svoje življenje z veseljem plesati?“ „V tem slučaju, odgovori duhovniku, bi hitro zbrala; rajši bi se zderžala plesa en teden ali pa tudi eno leto, samo da bi potem plesala celo svoje življenje.“ „Kaj pa, jo

nadalje vpraša božji služabnik, če bi imeli na zbiro, celo svoje življenje, ki je pa lahko prav kratko, zderžati se plesa, potem pa celo večnost uživati vsako veselje, katero bo pozelelo vaše serce v nebesih?“ Te besede so genile delico in ni vedela, kaj bi rekla. Slednjič zdihne in reče: „Gotovo, ne bi se odpovedala plesu za nobeno minljivo reč, naj bi bila še tako bliščeča in draga, odločila bi se pa venderle, ke bi gotovo vedela, da bom v nebesih to veselje večno živela. Če mi morete tedaj jasno povedati, da v nebesih res plešejo, se hočem vdati vaši želji.“ V svetem pismu berem, pravi duhovnik: „Še boš hodila v godčevem kerdelu“, (Jer. 31, 4.) in ravno to sveto pismo govori na več krajih o ženitnini, petji in godbi. Naša sveta vera nas tudi uči da imajo zveličani v nebesih vse, kar poželijo. „Dal ti bom, kar želi tvoje serce“, govori sveti Duh po kralju Davidu (ps. 36. 4). Če bi hotel tedaj gdo v nebesih plesati, pa ne bi mogel, bi ne bilo popolno njegovo zveličanje, ker ne bi imel vsega, kar bi pozelelo njegovo serce.“

Ko sta se tako pogovarjala o večnem nebeškem veselji, se je vnelo v njenem sercu tako sveto hrepenenje, da se je odpovedala plesu za vselej in sicer iz ljubezni do križanega Jezusa in žalostne Matere božje.

S tem sklepom je zelo razveselila svoje stariše; prosila jih je, naj ji napravijo prav priprosto obleko. Tako oblečena je preživela tri leta v očetovi hiši pokorna Bogu in starišem, ponižna in prijazna sè vsakim. Štiri leta potem jo je prijala merzlica; merzlici se pridruži kmalu še druga neozdravljiva bolezen in nihče ni več mislil, da bi še ozdravela.

V tej budi boleznii je imela nekatere čudne prikazni in večkrat je bila kaker mrtva. Zato so jo opominjali stariši, da naj prejme svete zakramente. Odgovorila jim je pa s terdnim zaupanjem: „Prosim vas, v sveto olje me še ne denite, dokler se ne bo vernil s popotovanja moj spovednik, ki me je ozdravil boleznii plesanja. Zakaj dobro vem, da ne bom vmerla, dokler on ne pride k meni. Prosila sem namreč svojega nebeškega ženina to milost, katero sem tudi prejela, da tako dolgo namreč še na tem svetu ostanem.“

In glej, tri dni potem se je vernil pobožni božji služabnik iz daljnih krajev, kamer ga je peljala pokorščina, dasiravno mu ni nihče sporočil, da je gospodična zbolela. Ko je k njej pri-

šel, mu je rekla: „Zdaj, dragi oče, moram zameniti to življenje z večnim in zato vas prosim, denite me v sveto olje!“

Ko je zadnjič pobožno svete zakramente prejela, je bila dolgo proti nebu obrnjena in potem je zadnje besede spregovorila: „Ljubi oče, preden sem se spreobrnila ste mi obljubili, da bom v nebesih vekomaj plesala; te obljube vas zdaj odvežem za vselej. Zakaj z lastnimi očmi sem videla, kar me je zelo bolelo, kraje, kjer so tiste nespametne dekleta, ki so vdane posvetnemu plesu. Videla sem pa tudi Jezusa in njegovo ljubeznjivo mater z verstami devic, ki so se svetile kaker ravno zapadel sneg, in se veselijo v večnem plesu. Hvalite Gospoda z mano, ki mi je povernil za tako majhino odterganje z neskončnim veseljem in me očistil s tako kratko boleznijo, da se bom brez zamude k njemu vzdignila. Češčen naj bo celo večnost.“ Na to so se razjokali vsi pričujoči od samega veselja —¹⁾.

(P. A. F.)

KRATEK NAUK

o vzvišenosti, potrebi in koristi svete maše.

Po sv. Leonardu Portomavriškem.

(P. A. F.)

III. Poglavlje.

§. 3.

Za gospe „dame“.

„Dama“, ki vsa nališpana in našopirjena v cerkev pride, vleče vseh oči za sabo in bogdal da ne bi tudi serc, tako jemaje Bogu češčenje. Zato pač ne kaže zgledov naštevati, da bi ž njimi naštevali gospe „dame“, da bi bile vsak dan pri sveti maši, saj tako prebade hodijo po cerkvah; ali to jim je treba povedati, kako ponižno in spoštljivo naj se vedejo v hiši božji, posebno mej sveto mašo; zakaj kaker me veliko rimskih gospô zelo spodbuja, ker hodijo k maši v spodobni obleki, brez lišpa in lepotičja, ravno tako so

¹⁾ Po Hungari; heilige Denksteine, 1. B.

mi v spotiko neke nečimernice, ki s perjem na glavi in žive kaker v gledišču hočejo biti boginje v cerkvi. Da zbudim v takih strah in spoštljivost do svete maše, jim povem čudovito prikazen blažene Ivete, plemenite flamke.¹⁾ Ko je bila ta negdaj pri maši, je videla, da se je nekaj strašnega zgodilo z imenitno gospo, ki je bila zraven nje. Ta gospa je imela sicer svoje radovedne oči proti oltarju obrnjene, ali ne da bi pazila na sveto mašo, ali da bi molila presveto Rešnje Telo, katero je mislila prejeti, temuč da je pasla svoje nečisto nagnenje. Okoli nje je stalo nekaj hudičkov, ki so skakali in plesali; ko je gospa vstala in se bližala oltarju, ji je vzdignil eden hudiček vlak od obleke, drugi ji je ponudil roko, tretji ji je napravljajal pot, drugi so ji na druge načine stregli kaker svoji dobri gospê. Še kaj hujšega je videla svetnica potem, ko je gospa k mizi božji pristopila in pokleknila, zakaj ko je mašnik k nji pristopil sê svetim Rešnjim Telesom v roki, da bi jo obhajal, takrat se ji je zdelo, da je šel Zveličar iz svete hostije in se vzdignil proti nebu, ker ni hotel stopiti v usta te hudebne, ki so ji tako stregli hudi duhovi. Blažena Iveta pade pred vsmiljenega Odrešenika vsa prevzeta od te čudovite prikazni s ponižnimi prošnjami in on ji razodene vzrok in peve, da ima ta gospa meseno nagnenje do nekega duhovnika, ki je stregel pri sveti maši, in je zato namesti gledati mej sveto daritvijo na sv. skrivnosti, nespodobne in nesramne poglede obračala na svojega ljubega, kateremu je bolj želela dopasti kaker Bogu. Le-ta njena nesramna nespodobnost je privabila hudiče, da so jo spremljevali, in ravno tako je zapodila od nje Odrešenika. Zakaj resnično je, kar pravi sveti Duh: „Modrost ne gre v hudovoljno dušo, tudi ne prebiva v telesu, ki je vdano grehom“.²⁾ Gospa, kaj ne, da mi bote rekli, da niste v številu takih zgubljenih oseb, in jaz Vam verujem, prav odkritoserčno vam verujem; ali ker vas pa vidim da hodite v cerkev razgaljena, z nekako spotekljiivo nagoto, da se mora človeku studiti, vsa v krasoti in prijetni vonjavi, ali niste vredna, da bi vas stokrat grajal? Še bolj, ako imate sabo tistega svojega psička, ki s kraguljcem na vratu moti vse, ki so pri maši; in še hujše, ako se ž njim igrate mej mašo. Glejte, kaj se vam prederznem prerokovati: te vaše roke bodo leta in leta grizli

¹⁾ Bolland. in vita B. Ivete. 13. Jan. cap. 40.

²⁾ Modrost. 1, 4.

ognjeni psi z vica, če ne drugega. Čudim se duhovnikom, ki vam bi imeli iztergati tistega psička iz rok, in vreči na tla in z nogo ga dregniti iz cerkve. Kako sramotno je pač to! Vi ste tista, ki delate iz božje hiše jamo razbojnikov, ker jemljete čast Kristus, ko motite mašnike, klerike in vse verne. Oh kesajte se in sklenite posnemati sveto Elizabeto, ogersko kraljično¹⁾, ki je z največim veličanstvom šla k sveti maši, pa tedaj si je vzela krono z glave in žlahtne kamene s persta, in tako brez vsakega lepotečja je stala v ruto zavita tako spodobno, da je nigdar nihče ni videl, da bi se bila ozerla drugam. To je bilo pa Bogu tako všeč, da je hotel vsem razodeti svoje dopadenje; zakaj pri tisti maši jo je obsevala taka nebeška svitloba, da se je bliščalo vsem, ki so jo videli, in zdelo se jim je, da je angelj iz nebes. Posnemajte tako plemenit zgled in gotovo bote prijetna Bogu in ljudem in vaše maše vam bodo zelo koristile v tem in drugem življenju.

§. 4.

Za navadne ženske.

Sveta maša veliko koristi, kaker sem dokazal v prejšnjem nanku, ali vender ne gre, da bi hodile neketere žene v cerkev tudi ob delavnikih. Ve, ki dojite, ali morate streči bolnikom, naj vže terja dolžnost ali pa ljubezen, ali imate hudega moža, ki vam ne pusti iz hiše hoditi, ne smete biti nemirne ali, kar bi bilo še huje, nepokorne. Zakaj, če je tudi maša sveta reč in toliko koristi kaker sem dokazal, je venderle vedno boljši poslušati, in zatajevati svojo voljo. Da, v vašo tolažbo vam mora biti znano celo, da si dobiček in zasluženje s pokorščino podvojite, zakaj v takem slučaju bo dobrotljivi Bog poplačal vašo pokorščino in vstel vam bo še sveto mašo, kaker da bi bile pri nji, ker je zadovoljen z vašo dobro voljo. Nasproti pa bi zgubile z nepokorščino eno in drugo zasluženje; zakaj tako bi pokazale, da rajši delate po svoji glavi, kaker po božji volji. Bog je pa odločno rekel v svetem pismu, da „je pokorščina boljši kaker darovi“²⁾, to je, da mu je ljubši pokorščina kaker maše in daritve, ki niso zapovedane.

¹⁾ In ejus vita.

²⁾ 1. kralj. 15, 22, 3)

Kaj pa potem, ke bi hodile k maši in s praznimi rokami se vračale domov zavoljo šepetanja, radovednosti in radovoljnih raztresenosti! Taka se je zgodila neki ženi s kmetov¹⁾, ki je živel na nekoliko od cerkve oddaljeni pristavi. Ta, da bi prejela od Boga neko zaželeno milost je sklenila in obljubila da bo pri mnogih mašah v teku enega leta. Zato je, kaker hitro je slišala vabiti k maši pri neki cerkvi na deželi, popustila svoje opravilo in ročno je šla tja po dežju in po snegu, prav nič se ni zmenila za slabo vreme. Potem ko je prišla domov, da ne bi pozabila kolikokrat je vže bila pri maši in da bi bila natanko pri toliko mašah, koliker jih je bila obljubila, je vsakikrat vergla po en bob v neko puščico, ki jo je hranila na skritem kraju. Na koncu leta, misleč, da je natanko spolnila svojo obljubo in da je Boga zelo počastila, sama sebi pa ne majhino zasluženje pridobila, je šla, da odpre puščico, pa — od toliko bobov, ki jih je vergla vanjo, je našla samo enega. Zavoljo tega je osupla stermela in je bila zelo žalostna. Zato se je zatekla k Bogu ter rekla: „O Gospod, pri toliko mašah sem bila, pa eno samo sem našla zaznamovano; kako je to? Jaz nisem nobene opustila, dasiravno mi je bilo silno težavno, zakaj bala se nisem ne slabega vremena, ne dežja, ne mraza, ali kakeršne si bodi druge nesreče?“ Bog ji je navdihnil, da naj gre vprašat modrega in pobožnega mašnika. Ta jo je vprašal, kako se je obnašala v cerkvi in s kako pobožnostjo je bila pri maši; ona mu je pa na to odgovorila, da je po poti vedno govorila o svojih opravkih in se norčevala; mej mašo je pa zmirom šepetala in zdaj s to, zdaj z ono govorila in zmirom mislila na svoje skerbi doma in na polju: „Glejte“, ji je rekel mašnik, „to je krivo, da so zgubljene tiste maše; šepetanje, radovednost in radovoljna raztresenost je vam vzela zasluženje; hudobni duh je odnesel, ali pa angelj je vzel tiste bobe, da bi vam tako pokazal, da so zgubljena dobra čela, ako niso dobro storjena. Zato zahvalite Boga, da ste bili dobro vsaj pri eni maši in da je vsaj ta za vas koristna.“ Prevdarite zdaj to resno in recite: Pri toliko mašah sem bila, gdo pa ve, koliko jih je sprejetih in Bogu dopadljivih? Kaj vam pravi vaša vest? Ako se vam zdi, da jih je prav majhino dobrih za vas pred Bogom, poboljšajte se zanaprej. Ako bi pa bili, česar Bog ne daj, v številu tistih nesrečnih, ketere služijo pod satanovo

¹⁾ Henr. in Mag. spec. Exempl. d. 10. Ex. 28.

zastavo tudi v cerkvi, da vlečejo duše sabo v pekel, poslušajte sledeči strašni dogodljaj in trepetajte. Pripoveduje se v semenišču, „Spi varno“ imenovanem, o neki ženi, ki je bila zelo obožala. Obupana je šla v samotni kraj, kjer se ji je prikazal hudič in ji rekel, da jo bo napravil še bolj bogato kakor je bila poprej, če hoče v cerkvi ljudi zadržavati s šepetanjem in brezkoristnim in nedostojnim govorjenjem. Nesrečna žena je sprejela to ponudbo in je začela opravljati to satansko službo, in čudovito ji je šlo spod rok. Zakaj vsakemu, ki je pri nji stal, je toliko imela povedati in si prizadevala toliko, da ni mogel biti pazljivo pri sveti maši ali službi božji. Ali ne dolgo potem jo je vdarila božja roka. Neko jutro se je napravila huda ura, pa je treščilo in strela jo je zadela in vabila. — Žene, nesreča drugih naj vas uči; ogibajte se takih, ki služijo v cerkvi hudiču s tolikim šepetanjem in toliko nedostojnostmi, ako si nočete božje jeze nakopati na glavo.

P. Celestin Fošner,

duhovnik 1. reda sv. Frančiška pri Sv. Trojici
v slovenskih Goricah na Štajarskem

(Dalje.)

O počitnicah hoče Gašpar svojega nekedanjega dobrega prijatelja in sošolca Konrada v Mariboru obiskati, pa ga ne najde, temuč izve, da je v Gradcu v red sv. Frančiška vstopil; zato potuje peš v Gradec k frančiškanom. Pri porti vpraša po mariborskem študentu Konradu. Čez nekaj minut pride k porti, kjer je Gašpar čakal, mlad, čerstev in velik frančiškan, novinec Fr. Klemen, ki ga nagovori: „Gašpar, ali si res ti, ali je tvoj duh?“ in se pri teh besedah močno nasmeji. „O Konrad, moj ljubi Konrad, kako si ves spremenjen!“ pravi Gašpar.

„Res ves spremenjen, v obleki in v življenji, pa še tudi Konrad nisem več, temuč redovno ime mi je zdaj: Klemen“.

„Kako pa je to, da se ko menih tako priserčno smeješ?“

„Gašpar, ti me poznaš in veš, da sem bil vedno vesel, le pri krojači v Mariboru ne, in zdaj, ko sem menih, zdaj sem še

le prav vesel; mi smo vsi veseli, saj smo tudi lahko, in priserčno ljubimo vsakega človeka za voljo Jezusa. Poskusi tudi ti, da se prepričaš!“

„Ah, moj Bog, ke bi le to srečo imel!“ — Ravno k molitvi zvoni, Klemen se posloví in pelje Gašparja v cerkev, da tudi on tam moli, in drugo jutro po sv. mašah naj spet k portí pride, da se še kaj od starih časov zmenita.

Pet minut pozneje se zasliši s kora glasno: „Domine, labia mea aperies Deus in adiutorium meum“ (Gospod, odpri moja usta Bog hiti mi pomagati) in potem zazveni močni jaderni glas Klemenov, ki bere „Invitatorium“. To sega Gašparju prav do živega. „Moj nekedanji tovariš Konrad je tako srečen; dosegel je, kar je želel, in jaz — kako dolgo se bom še klatil po svetu, preden najdem svojo srečo v duhovnem stanu! Deus in adiutorium o Bog, hiti, hiti mi na pomoč, berž zdaj, danes in jutri, tukaj v Gradci Domine labia mea aperies O Gospod, odpri moja usta, da bom prav govoril, prav dostojno prosil predstojnika patrov frančiškanov za sprejetje v red sv. Frančiška“.

Tako premišljava Gašpar v cerkveni klopi celo uro, ko iz med drugih močnih glasov na tanko razločuje krepki glas Klemenov. Po noči ne more nič spati, in ob štirih zjutraj je že spet v frančiškanski cerkvi pri duhovnih molitvah patrov frančiškanov in pri sv. mašah; potem gre k patru provincijalu, (takrat so bili v Gradci P. Aleksander Ortner) in priserčno prosi, da bi ga sprejeli v red sv. Frančiška, „ker se tudi on hoče za celo življenje Bogu darovati, da bi si za nebesa lažje kaj zaslužil“. — Gašpar je sprejet v red sv. Frančiška Serafinskega, in dnevi za duhovne vaje in za pripravo k preoblečenju se mu odločijo. —

1. novembra 1828, v 23. letu svoje starosti, lep, močan in nepopačen mladenič, kleči Gašpar pred altarjem preblazene Device Marije vnebovzete, v farni frančiškanski cerkvi, zapeljivi svet za vselej zapustivši, da bi se Bogu za večno daroval. Častiti P. Alojzij Gogg, kateri so bili od p. provincijala pooblaščen Gašparja v red sprejeti in ga slovesno preobleči, so začeli veliko sv. mašo, pri kateri so bili tamkajšni frančiškani pred altarjem pričujoči. Pred darovanjem se P. Alojzij obernejo proti klečečemu Gašparju in ga takole nagovorijo: „Gospod Gašpar Fošner, kaj želite?“ In Gašpar na glas odgovori: „Duhovni Oče,

ponižno prosim, da bi me sprejeli v ostri red sv. Frančiška, da bi v njem lažje Bogu služil, in si večno zveličanje pridobil.“ In P. Alojzij nadaljujejo na glas: „Hvala Bogu, res velika milost, za kar Vi prosite! Le pomislite, da je samostan ali kloster predvor nebeški in pozemeljski raj, v katerem le nedolžni ljudje ali vsaj skesani spokorniki prebivajo. To je naj varnejše zavetje za nedolžnost in čednost, iz katerega je svet in meso izobčeno. Dobčki, katere boste v samostanskem življenju uživali, po zgledu našega sv. očeta Frančiška Serafinskega, so neizmerno veliki. Da Vam le na kratko povem: Vaše zveličanje Vam je zavarovano, ker so nevarnosti odstranjene in ste pri studencu vseh milosti božjih. —

Znano Vam je, kako nevaren da je svet! tam so same nevarnosti, skoraj nepremagljive nevarnosti za zveličanje. Kake prokletstva je naš Gospod Jezus izgovarjal čez svet, rekoč: Gorje svetu zavolj pohujšanja . . . gorje svetu, kateri Boga ne ljubi, temuč sovraži . . . gorje mestam . . . gorje farizejem in pismoučenim . . . Gorje tedaj svetu, za katerega naš Gospod Jezus Kristus ne moli, temuč ga preklinja! Pravo kerščanstvo se tedaj s svetom in njegovimi nameni nikakor nemore sprijazniti. Svet ljubi bogastvo, in s vsem svojim djanjem in mišljenjem daje spoznati, da je bogastvo njegova edina želja. Zlata teleta moliti in se okoli jih veseliti, to doseči, se svet nikakor ne vstraši mnogo in mnogokrat krivico storiti, kedar je le priložnost za to. Taki nameni so pa naravnost proti sv. veri, za zveličanje kaj zelo nevarni; po besedah našega Gospoda in po mislih sv. ap. Pavla, nemore Gospodov učenec biti, kedor se vsemu temu — saj v sercu — ne odpove. Vender kako težko je se odpovedati temu, kar človek že ima. K bogastvu se pridruži tudi nečimernost. Več veljati kakor drugi, čez druge povzdignjen biti, čast in hvalo uživati od vseh, to je prizadevanje posvetnjaka; in če mu spodleti, in se mora drugim vklanяти, kaka velika nesreča, katere prenašati ne more: in vse to je tudi proti nauku našega Gospoda Jezusa in velika nevarnost za zveličanje.

Kako nevrotljivo se spet vzdigujejo poželjivosti in strasti človeka, ki med svetom živi, ker drugega ne vidi in ne sliši, kakor le kar v posvetno veselje in v nečistost nepeljuje, ker je človek že sam od sebe le slab. Tudi to je nauku našega Gospoda Jezusa celo nasproti. O kolike nevarnosti za zveličanje!

In če pogledamo navadno pečanje posvetnih ljudi? Zgubo

časa, lenobo in mehkužnost najdeš večinoma pri svetu. Eden drugega obiskovati, pri tem govoriti o slabostih bližnjega, tudi čez duhovnike in sv. vero; potem tudi nespodobne, nečiste šale uganjati, mastiti se in opivati, i. t. d. to je navadno posvetnjakom, in koliko dni gre s tem v kvar in na nič, še celo k pogubljenju! In če je gdo prisiljen delati in skrbeti za svoj in svojih otrok živež, tak dela, res dela cel teden, in ko pride dan počitka, ki je Gospodov dan, se hoče odškoditi s tem, da počiva tudi, ko bi moral k božji službi iti in za zveličanje svoje duše skrbeti — dostikrat se pa tak posveten delavec tudi požrešnosti vda. O kolika nevarnost je tudi to za zveličanje!

K temu še pride vsaki dan navadno pohujšanje in slabi zgledi, ki močno napeljavajo k strasti in grehu . . . o kako velike nevarnosti so to za zveličanje, ketere vse bi človek moral premagati.

Vseh teh velikih nevarnosti za zveličanje se pa srečno ogneta, kateri se odloči za klostersko življenje. S tremi obljubami: v boštva, pokorščine, in večne čistosti se Bogu popolnoma daruje. V prostovoljnem v boštvu ne odterga svoje serce le bogastvu sveta, temuč tudi pokaže, da res zaničuje kar je kedaj imel in kar bi si bil še kedaj mogel pridobiti. Tak posvetnega malika celo vniči, da s tem lažje, kaker apostolji, Jezusu nasleduje. V ponižni pokorščini se podverže volji svojega predstojnika in se tako odterga vsem posvetnim, častilakomnim željam; on hoče biti pozabljen, ne pa od sveta hvaljen, rajše ponižen sluga Jezusov, kaker mogočen vladar sveta. V obljubi svete čistosti se odpove vsemu posvetnemu veselju in vsemu, karkoli bi sv. čistosti nevarno bilo. Njegovo serce ostane zaperto vsemu zapeljevanju v nečisto veselje; on se z nič drugim ne peča, kaker le s tem, kar se tiče večnega zveličanja.

V samostanu, ljubi Gašpar Fošner, ste Vi kaker v puščavi, zaklenjeni, le za se, in le Jezusu znani. Z močno vero in z gorečo ljubeznijo boste vedno napredovali v popolnosti, saj Vam bo tudi v o d i l o našega reda sv. Frančiška k temu veliko pomoč dajalo. Vaše telo pa ostane res telo, katero ste že 23 let nosili po svetu, podvreženo velikim napakam — ali tudi to se bode spremenilo s zatajevanjem in premagavanjem vseh svojih počutkov, da je podveržete pod oblast duha za kar Vam pa tudi red sv. Frančiška dostojno pomoč podaje: v postu, terdem ležišču, ostri obleki in drugih zatajevanjih.

Ker se tako obvarovani pred svetom in posvetnim duhom, živite pa tudi pri živem studencu vseh božjih milosti. Kedor se Jezusu daruje, kaker svojemu nebeškemu ženinu, sè vsem in za vselej, njemu se tudi Jezus daruje kaker ženin nebeški sè vsemi svojimi nebeškimi milostmi. Tukaj v samostanu, ljubi Gašpar Fošner, se Vaša pobožnost nikaker nebode pačila. Nebeško veselje se Vam bo tukaj v Vaše serce cedilo. Tukaj Vam bo oljivkova vejica nebeškega miru vedno zelenela, ker kralja miru samega imate. Vest Vam ne bo nič hudega očitala, in posvetne skerbi nebodo Vašega serca grenile; temuč z najslajšim nebeškim veseljem boste vživali nebeški mir. Vaše čelo bo zaznamnjano z imenom nebeškega Jagnjeta. Bolj popolnoma ko je kedo v samostanu, bolj srečno in veselo živi. Več ko kedo na svetu posvetnega premoženja zapusti, zavoljo Jezusa Križanega, s tem več si v samostanu duhovnih dobrot v Jezusi Kristusi pridobi. Njegov studenec božjih milosti je vedno poln, tudi vedno odpert: te se vam bodo brez nehanja delile zdaj v pobožni tovarišiji in lepem zgledu, zdaj v samoti, pa tudi v očetovskem opominjanju; zdaj z molitvah, pobožnem branju, v prejemanju sv. zakramentov; zdaj v znotranjem ginljivem razsvetljenju, zdaj v nebeškem zamaknjenju in posebnih tolažbah serca, kar je vse le kaker rosa še vekših milosti božjih, katerih svet nikaker dati ne more, pa jih tudi ne pozna. — O koliko lepih in častitljivih reči je ljubi Gospod pripravil tistim dušam, katere se njemu celo darujejo!

Pa vse to je le kaker majhin preokus tistega nebeškega plačila, katero še čaka takih pobožnih, samostanskih duš. Ako naš Gospod en kozarček merzle vode v prihodnem življenju poplačati hoče in nam tudi obilno poplačal bo, o koliko bolj, da! stoterno bo poplačal tiste samostanske duše, katere so njega zvesto nasledovale po njegovih kervavih stopinjah, posebno kaker redovni duhovniki v skerbi za zveličanje neštevilnih nevmerjočih njim izročenih duš, katere so njega tako priserčno ljubile, ketore so tako močno in stanovitno pod njegovim križem stale, in katere so svet ž njim tako častitljivo premagale. — Gospod Bog je očaka Abrahama poklical in mu zapovedal: zapusti svojo domačijo, hišo svojega očeta in bratov in sorodnikov in pojdi v deželo, katero ti bom pokazal; in Abraham hitro sluša, ker je tako močno vero imel, in zapusti svojo domovino in gre v obljubljeno deželo, in Gospod Bog mu zelo veliko obljubi za to, med

drugim: „in blagoslovljena bodo v tebi vsa ljudstva sveta“; res velike obljube, vender ne še tako velike, kaker kar imajo pričakovati izvoljene, samostanske duše, posebno samostanski duhovniki, enkrat v njegovem nebeškem, večnem kraljestvu.

Ne čudim se tedaj več, če sv. očetje in cerkveni učeniki, kaker sv. Bazilij, dva sv. Gregorija, sv. Avgustin, sv. Krizostom in sv. Ambrozij kristijane tako živo in ginljivo opominjajo, samostansko življenje si zvoliti. Pač res! tako velika, tako preobilna, večna plačila gotovo zaslužijo, da ne le eden svet, temuč j e z e r svetov zapustimo!

O ljubi Gašpar Fošner in vsi moj sobratje, ki ste tukaj pričujoči, spominjajte se pogosto na to veliko nebeško plačilo, katero Vam je pripravljeno, in spolnajte za to prav na tanko vodilo našega reda sv. Frančiška v našem samostanskem življenju. Kar ste si Vi zvolili, to Vam je zastava, porok večnega življenja; srečni boste, in popolnoma srečni vedno ostali, ako stanovitni ostanete do konca v tem, kar ste si denes izvolili. Zato tedaj živite vedno tako lepo, kaker bi bili še le tisti dan začeli; ali pa kaker da bi še tisti dan vmerli. Ne gledajte nigrdar nazaj na to, kar ste storili, temuč vselej le naprej, kar ste še storiti dolžni. Ne vstrašite se tega, kar posvetnjaki hudo in ležljivo govorijo in kar sv. cerkvi nasprotni časniki pišejo čez nedolžno samostansko življenje, temuč gledajte le na duh sv. katoliške cerkve in vodilo našega reda, na stoterno korist v tem življenju, in brezmerno plačilo, ki ga boste dobili v večnosti!

Ako ste tedaj pripravljeni tako celo Bogu se darovati, slecite sedaj starega Gašparja, in jaz Vam hočem obleči Jezusa Kristusa v ojsri obleki sv. Frančiška, tudi Vas bom opasal z debelim pasom pokore ter Vam čez rame djal kapuco ko sladak jarem Jezusov, in Vam bom tudi lase postrigel, da sami spoznate in tudi drugi ljudje nad Vami vidijo, da nosite na glavi znamenje ternove krone Jezusove. Tudi dozdanje ime Gašpar boste zgubili, da celo pozabite na svet, svet pa na Vas, in boste imeli od zdaj naprej za vselej novo ime: Celestin.“

Pri teh besedah sleče Gašpar svojo lepo novo suknjo, katero si je bil ne davno v Karlovcu kupil, in jo daleč proč verže in P. Alojzij ga oblečejo v novo blagoslovljena redovna oblačila in mu tudi tonzuro napravijo. Med tem slovesno pevajo pričujoči sobratje besede sv. pisma, Psalm. 132: „Ecce quam bonum et quam jucundum habitare fratres in unum!“ „Glej kako dobro

je in kako prijetno, ako bratje mirno vkupaj prebivajo ker tje jim pošlje Gospod blagoslov in življenje vekomaj!“ P. Alojzij zapoje na to slovesno zahvalno pesem: *Te Deum* laudamus, in med tem petjem poljubijo novega sobrata Celestina, kar store tudi vsi drugi po versti. Potem se sv. maša nadaljuje z darovanjem, in brat Celestin se na tihem celo daruje Jezusu in očetu nebeškemu, da bi vedno zvest služabnik Jezusev bil, in kedaj sam prišel in tudi veliko drugih pripeljal k Jezusu v sv. nebesa, to je edina njegova želja. O srečni Celestin!

Od zdaj je Fr. Celestin v semostanu študiral sedem let: prvo leto kot novinec, za redovno življenje, potem dve leti modroslovje in štiri leta bogoslovje, in vselej je očitne skušnje izverstno napravil.

Slovesne obljube je storil brat Celestin 15. avgusta 1831. Za duhovnika posvečen je bil pa 27. julija 1834 od milost. sekovskega knezoškofa Romana Sebastijana Zängerle, z njim tudi njegov stari tovariš brat Klemen. Od zdaj naprej se je Celestinovo ime nekaj spremenilo, imenoval se je pater ali oče Celestin, ker je bil ko duhovnik oče vernim ljudem; (tudi mi hočemo od zdaj naprej ko verni Slovenci O. Celestinu dostojno čast skazovati, da bomo kaker je pri nas lepa navada P. Celestina vikali.)

Pervo sv. mašo ali primicijo so P. Celestin v Prihovi 17. avgusta 1834 slovesno obhajali. Svoje študije so dokončali in dobili „*jurisdictio*“ ali oblast spovedovati i. t. d. 29. julija 1835. Potem so bili v Gradci 8 let kapelan in katehet, potem kapelan in katehet pri Mariji Devici v Lankovicah. Tam je zelo imenitna romarska cerkev, kamer jako veliko nemcev in slovencev s Koroškega in Štajerskega na božji pot prihaja. Samostan ima tam tudi faro, ki je zelo težavna, ker seže daleč na planine (Stubalpe) tako da je po pet ur hoda do meje. Čez dve leti pridejo P. Celestin k D. Mariji tolažnici (Marija Trost) pri Gradci, kjer je tudi fara in zelo imenitna božja pot. —

(Dalje prih.)

Kerščanskim poslom.

II. Posel služi Bogu.

14. Posvečuj nedeljo.

1. Ko je Gospod Bog odločeval soboto, dan počitka, (danes nedelja), je mislil posebno na posle. Dejal je: »Hlapec in dekla naj počivata v soboto.« Vidiš, Bog je nate mislil, misli nanj tudi ti. Prizadevaj si, da vredno posvečuješ nedeljo, dan gospodov. Nedelja gre Bogu, počitku, poštenemu razvedrenju. V nedeljo se ne sme delati; to ti že ime pove.

2. Šest dni v tjednu je odločenih delu; a sedmi dan je posvečen Bogu. Šest dni gospodarske službe, en dan božje službe. V čem je ta služba božja? To je cerkev določila. Najprej zahteva, in to ostro, da katoliški kristjan bodi pri sv. maši. Da to zapoved izpolniš, treba ti je, da si pri celi sv. maši in pobožno. Skerbi, da prideš pravi čas. Cela maša je od časa, ko mašnik pristopi, pa do časa, ko odstopi. Tudi posli so v tem radi krivih misli.

3. Pri sv. maši bodi pobožno, t. j. misli, kaj je sv. maša. Keder greš k »maši«, greš na Goljgoto. Kje si pri sv. maši? Na Goljgoti. Kedo je tam? Izveličar sam, resnični, bistveni. Kaj dela? Daruje se, kaker se je daroval na Goljgoti — za naše grehe. Kaker je bil na Goljgoti kervavo povišan, tako ti ga mašnik nekervavo poviša (pri povzdigovanju), češ: Glej, jaguje božje, ki odjemlje tvoje grehe in grehe vsega sveta; zate se daruje svojemu nebeškemu očetu. — Ako na to misliš, kako moreš dremati, spati, raztresen biti, ozirati se, pogovarjati se, slabo misliti, obleko drugih ogledovati? Kaj ni to gerdo, nespametno, otročje? Le količikaj omikan človek tako ne dela. Ne kaži, da si zrasel v hosti. Le pol ure zahteva cerkev, a ta polovica mora biti vsa božja, mora biti res služba božja. Gospodstvo zahteva, da na tanko paziš na kuhinjo, na klet, na izbe, pohišje, naročbe . . . To je gospodska služba; to moraš do pike izverševati šest dni. Cerkev pa zahteva le pol ure službe božje, in ta mora biti še bolj natančna.

4. Pri maši imaš moliti. Da se ne vdaš slabosti in raztresenosti, kleči. Natanko pazi na posamne dele sv. maše. Poslužuj se

dobrega molitvenika. Moliti se mora tudi z glavo in srcem; a kaj lahko se zgodi, da se glava in srce izgubita proč od sv. maše. Hitro je končana sv. daritev: ti si bil povsodi, le ne pri sv. maši. Časti Boga sè vsemi angelji in svetniki, zahvaljuj se mu za prejete dobrote in milosti, kesaj se pred njim, naj ti bo milostiv in usmiljen, prosi ga blagoslova za prihodnji teden, priporočaj se mu v dušnih in telesnih potrebah, prosi ga za svoje stariše, za svoje gospodarje, za vse kerščanstvo. Kader si prejel sv. obhajilo vtegneš opraviti tudi obhajilne molitve. Ako tako delaš, ti bo pol ure še premalo. Komer je še pol ure predolgo, pač ne ve, koliki zakladi se pri sv. maši dele.

15. Še enkrat nedelja.

1. Katoliški kristijan je ostro dolžan ob nedeljniki biti pri sv. maši. Le bolezen ali druga velika zapreka ga more odvezati te dolžnosti. Keder iz zanikernosti ali zaničevanja ob nedeljah opušča sv. mašo, dela velike grehe. Služi pri katoličanih, judih, protestantih, naj bo hišno delo in opravilo kakeršnokoli, toliko časa ti morajo puščati, da moreš v nedeljo iti k sv. maši. Po mestih je dosti priložnosti, da zadoščuješ tej dolžnosti. Dobri posli so pri sv. maši tudi ob delavnikih, vender tako, da ničesar ne zamujajo. To je prav lepo. Sv. maša jih obsipa z mnogoterimi blagoslovi in velikimi milostmi. Pa je tudi poslov, sicer pridnih, ki premalo pazijo na tako priložnost.

2. Bodi pri pridigi ali kerščanskem nauku. Priložnosti imaš dopoldne in popoldne. Ravnaj se po okoličnostih. Gospodarja ali gospodo, ki ti pridige poslušati ne dovoljuje, ti naravnost odsvetujem. Ne hodi v službo h gosposčini, ki te v nedelje z delom oblaaga, da k pridigi priti ne moreš. Ako si pa sam kriv, ali tako malomaren, ali zaničljiv da nikoli ne slišiš besede božje, to si gotovo na krivem potu. Ali si že v grehu zakopan, ali padaš vanj. Da ti bo pridiga koristila, jo pazno poslušaj in obderži, in čez teden večkrat premišluj. Trobilo je, ki pravi: »lepo so povedali,« pa ne ve, kaj.

3. V nedeljo se ogibaj nepotrebnega hlapčevskega dela. Kar je najpotrebniše, stori. Mej tjeonom verdevaj tako, da ti bo časa ostajalo za nedeljo. Od gospodarjev pa je popravici pričakovati, da poslov v nedeljo ne bodo obkladali z delom. Posli večkrat prašajo, če smejo v nedeljo obleko si popraviti, pošiti, pokerpati.

No, če drugači ni, le. Vender pa to pridni in dobri posel lahko tudi mej tjeonom stori; še gospodar mu tega branil ne bo, ako je pameten. V nedeljo počivaj, a ne pravim s tem, da pasi lenobo.

4. Beži od grešnih veselie. Ob nedeljah greh delati, to je kaker hudiču služiti. Ako v nedeljo greh delaš, skruniš ob enem dan Gospodov; zato je nedeljski greh veči. In vender se v nedeljo stori največ velikih grehov z nezmernostjo, nesramnostjo. Ne hodi k očitnim veselicam ali zabavam ali predstavam: tam se koplje grob tvoji duši, ker tjakaj gernejo malopridni in popačeni ljudje. Misli, da ti čast in poštenje ne dopušča zahajati v take družbe. Ako boš v nedeljo tako delal, kaker sem rekel, obaroval se boš nevarnosti, ki pretijo mladosti. — Verhu tega ti priporočam, da vzemi v roke lepo knjigo, in jo prebiraj: Tomaža Kempečana, Filotejo, Kristusovo življenje in smert, Elizabeto itd. Tako zvesto izpolniš svojo versko dolžnost, in nedelja ti bo v resnici dan Gospodov.

16. Zgledi.

1. Pervih kristijanov niti najhujša preganjanja niso zaderževala, da bi v nedeljo ne bili pri sv. maši, se obhajali, in poslušali besedo božjo. Anisija, kerščanska devica, je bila na potu v cerkev. Sreča jo vojak izmej telesne straže cesarja Dioklecijana. Zastopi ji pot rekoč: «Stoj! kam greš?» Anisija se pokriža. Vojak, serdit, jo zgrabi in pravi: «Povej, kedo si in kam greš?» Devica odgovori: «Dekla sem Kristusova, grem k občini Gospodovi.» «Tjakaj nimaš hoditi, daruj bogovom, denes molimo Solnce», odverne vojak, potegnivši ji zagrinjalo z lica. «Beži, hudobnež», zaverne ga Anisija; «Kristus te bo kaznoval». Vojak, razdivjan, potegne meč, ter ga sune devici v serce. Tako je bila Anisija marternica nedeljskega posvečevanja.

2. T o m a ž M o r, učeni in pobožni pečatnik angleški, je bil v ječi, ker je pred hudobnim kraljem Henrikom VIII branil cerkvene pravice, za ketere je moral pozneje tudi vmreti. Dokler je bil v ječi, se je vsako nedeljo praznje oblekel. Prašali so ga, čemu to dela. Odgovori jim: «Zmirom sem bil vaju take dni se praznično oblačiti, ne da bi ljudem dopadel, ampak da bi častil Boga svojega Gospoda. — S. L u d o v i k je bil vsaki dan pri sv. maši, časih še pri več. Dvorjani so ga grajali, češ, da zanemarja vladarske dolžnosti. Ludovik, o takem govorjenju izvedevši, reče: «Kako vender skerbe in gore ti gospodje za blager dežele! Ke

bi pa še toliko časa prebil pri igri ali na lovu, bi ne čerhnili niti besedice.»

3. Sveti možje so goreli za nedeljsko posvečevanje. Častiljivi Evsebij iz Emese toži o mlačnosti in lenobi kristjanov ob nedeljah in praznikih. «Pojdi v nedeljo vunkaj, videl boš, kako neketeri k citram pojo, drugi ploskajo, tretji plešejo, spet drugi posedajo in bližnjega obrekujejo, in drugi spet se zmerjajo in prepirajo. Pozvoni v cerkev. Veliko jih je prelenih, da bi vstali, čakajo, obotavljajo se. Spet se oglasijo citre in trobenta — in vsi lete tjakaj kaker na perotih. Mašnik moli v cerkvi za blager vsega sveta, izvunaj cerkve pa se igre verše. Tako so igrali in se zabavali tudi Izraeljci in dohitelo jih je pogubljenje. Mojzes je molil na gori, ljudstvo pa je šlo jest in pit in plesat okolu zatega teleta. V tem jih je zadela kazen božja.» — Sveti Anton je neprenehoma gorečeval za nedeljsko posvečevanje. «Možje našega časa skerbe le za prijetnost svojega telesa, ženske mislijo na lišp, posli gledajo po boljši južini, vse misli in hrepeni po veselica in norčevinah. Kar v tjednu zaslužijo, to v nedeljo zapravijo z nemernostjo in z igrami. O izprijenost človeka, ki pregrešno zlorabi najsvetejše in najdobrotnejše naprave božje!» — Kaj ni denes skoraj tako isto? Prejeli so svoje plačilo v kazni, tudi tebi ne otide, ako jih posnemaš.

Zahvala za vslišano molitev.

Iz Vipave 6. junija 1891.

Zelo sem se bala, da moj sin ne bode mogel v šoli izhajati, ker je bil tri tjedne na očeh bolan, in zaradi tega ni mogel v šolo hoditi, ker je malo videl. Priporočila sem ga Materi Božji, sv. Jožefu in sv. Tereziji ter obljubila v „Cvetji“ razglasiti, ako bi Bog blagovolil vslišati mojo molitev. Hvala Bogu, zdaj je moj sin z dobrim vspehom šolo doveršil in se s tem zahvaljujem za vslišanje moje prošnje.

M. F.

Z Goriškega 1. junija 1891.

Hrepenel sem zadobiti neko posebno milost od Boga in zato se zatečem k Jezusu, Mariji, sv. Jožefu, sv. o. Frančišku, sv. Antonu P., sv. Alojziju, da mi to milost izprosijo, ako je božja volja, ter obljubim, njim na čast opraviti devetdnevnicu, in ako bodem vslišan, v „Cvetji“ razglasiti. In res, ko sem opra-

vil nekolikokrat devetdnevnico, zadobil sem zdaj milost, za katero sem prosil. Serčna hvala Vam bodi, Jezus, Marija, sv. Jožef, sv. o. Frančišek, sv. Anton P. in sv. Alojzij! B. V.

Iz Vojnika 12. avg. 1891.

K časti in zahvali svetim sladkim Imenom Jezus, Marija in sv. Jožef dopolnim svojo obljubo, ker sem obljubila v „Cvetju“ naznaniti če bom vslišana. En fant, edina podpora svojih postarnih in bolehnih starišev, je bil poklican k novačanju in vsi smo se močno bali za njega, in smo opravljali devetdnevnico, k časti presvetim imenom Jezus, Marija, sv. Jožef, in k sv. Frančišku in sv. Antonu, in hvala Bogu, vslišani smo bili. Ravno tako izrekam priserčno zahvalo za najdenje neketerih zgubljenih reči in za ozdravljenje omotice v glavi, tudi skozi ta sv. Imena, in sv. Frančiška in sv. Antona. Tudi kraljica rožnega venca naj bo v „Cvetju“ zahvaljena in poveljučana od vsih bralcev, za prečudežno varstvo enega fanta pred naglo smertjo; on je pri vojakihi, in je strela vdarila zraven njegove postelje in mu ni nič žalega storila, ker je ud rožnega venca, in kaker se mi dozdeva da ravno tisto noč se je v domovini za njega molil rožni venec.

N. A. tretjerednica

M a k o l e (Štajersko).

Čast in zahvala tisoč in stotisočkrat premilemu božjemu sercu Jezusovemu za očevidno pomoč v največi nevarnosti življenja. Voz otave se je zvern timer na zakonskega moža — ko so ga izkopali, nič ni več sopel. Celo večerko, celo noč, ves naslednji dan viselo je njegovo življenje vedno na slabi nitki. Zdaj je zdrav in popolnoma nepoškodovan. — Obljubila se je bila: jayno oznanjena sv. maša na prvi petek bližnjega mesca avgusta in pa razglašenje v „Cvetju“. —

O prečudežno serce Jezusovo! bodi vekomaj češčeno in zahvaljeno.

O d sv. D o n a t a, (župnija Rogatec, Štaj.)

Izrekam najserčnejšo zahvalo preljudi Materi Božji, sv. Jožefu, sv. Frančišku Ser., sv. Antonu Pad. za očitno pomoč pri bolni goveji živadi.

Neža Fric, tretjerednica.

M a k o l e.

Zgubila sem neko precej drago reč na okrajni cesti. Berž se zaobljubim sv. Antonu Pad. in res, srečno sem jo zopet našla. Čast in zahvala Bogu in sv. Antonu Pad.!

Urša Fric, tretjerednica.

Iz županje Pregrada na Hervaškem. Tisočero zahvalo preblazeni veličastni kraljici rožanski za ljubo zdravje, zado bljeno po silno nevarni bolezni.

Henrik Vešligaj,
tretjerednik skupščine Makolske.

Dalje naznanjajo svojo zahvalo:

J. P. iz Kerškega za ozdravenje svoje hčeri, ker je bila na desnem očesu nevarno bolna;

A. P. iz Žalca za srečno rešenje iz dveh velikih nevarnosti.

J. P. za mnoge milosti prejete po priprošnji Marije Device;
Neka oseba iz Zadlar pri Tolminu za ozdravljenje po devetdnevnički k časti M. D. Lurdske in sv. Antonu Padovanskemu.
(Za dar „Cvetju“ Bog poverni!)

N. L. iz C. za vernitev sestrinega moža, ki je bil zapustil ženo in pet nedoraslih otročičev.

Priporočilo v molitev.

V pobožno molitev se priporočajo:

Prečastiti P. Alojzij Gogg, župnik pri Devici Mariji vnebovzeti v Gradcu, 1. reda sv. Frančiška, knezoškofijski duhovni svetovavec, obdarovani s zlatim križem s krono, † v 91. letu svoje starosti 11. sušca 1891;

častiti P. Erazem Lerch, župnik ravno tam, naslednik prvega, 1. reda sv. Frančiška, † v 48. letu svoje starosti 24. julija 1891;

tretjeredniki skupščine svetotrojiške: vč. gosp. Michael Graber, bivši župnik pri Sv. Urbanu pri Ptuj, zdaj v pokoj, Franc Muršec od Sv. Antona v Slov. gor., Jožef Čeh, bivši kmet pri Sv. Trojici v Slov. gor.; ločniške: Lucija Forchiassin † 2. pros., Elizabeta Marega † 24. sveč., Andrej Leban, Uršula Lumar † 7. rožn.; skupščine Kranjska gora: Terezija (Marija) Cuznar † 9. maja 1891; goriške: Katarina (Elizabeta) Kragelj iz Tolmina.

Dalje se v molitev priporočajo:

Neki dijak, ki bi rad v misijonski red vstopil, za boljši dar učenja, za boljši spomin, za milost, da bi lahko dobro v kerščanskem življenju napredoval, kaker tudi za sveto stanovitnost;

Neki duhovnik, da bi nastopil pot skerbnege in pobožnega dušnega pastirja ;

Neki tretjerednik in tretjerednica, da bi lažje in z veseljem izpolnjevala dolžnosti svojega stanu, pa tudi njiju otroci, da ne bi izgubili svete nedolžnosti ;

Neka žena, da bi se sè svojim možem spravila in nastopila pot kerščanskega življenja ;

Neki roditelji priporočajo svojega malega otroka, da bi mu Bog dal zdravje, ako je njegova sveta volja ;

Neki tretjerednik, da bi mogel grešne strasti premagovati in svoje življenje poboljšati ;

Neki mož, da bi se mu neko obdolženje v dobro izpeljalo ;

Nekedo, da bi se mogel serčno vojskovati zoper greh, hudobni svet in krive preroke, ki po slabih časopisih zatirajo sveto vero in kerščansko življenje ; priporoča tudi na nogah bolno ženo.

J. H., tretjerednik v Banjšici, za ozdravljenje hude bolezni ;

M. Z. pri Sv. Jakobu v Ljubljani, ki že celo leto bolna leži, da bi ji Bog dal ljubo zdravje ali pa srečno smert ;

M. C., tudi od tam, za ozdravljenje dolge bolehnosti ;

J. P., da bi mogel dolžnosti svojega novega (redovnega) stanu dobro izpolnjevati ;

M. K., iz Vipave, da bi se ji zboljšalo slabotno zdravje ;

T. P., tretjerednica ravno od tam, priporoča svoje otroke, da bi se obrnili na boljšo pot.

M. G. priporoča sebe in svojo družino, da bi ji ljubi Jezus dušno in telesno zdravje podelil ; tudi dva vojaka, da bi jima Bog dal dar poterpežljivosti in ohrajnenja svete dolžnosti ;

R. G., da bi vedela pravi stan izvoliti ;

A. F. za telesno zdravje in pravo pamet pa ljubezen do Jezusa ;

Neka žena priporoča svojega mlačnega in terdovratnega moža.

Neka oseba iz C., da bi jo Bog podpiral v njenih opravkih ter ji dal kmalu doseči njen cilj.

V Xyz. — Pismo „Gospa Lurški“ natisnite v svoje serce, pa ga potem sami večkrat lepo preberite. V „Cvetju“ bi imelo nekaj pomena le ko očitno spoznanje vere, torej z natančnim popolnim podpisom.

